

98

че всичко е уредено.

- Но какво има? - извика учуден Теофил.

Една силна ръка запуши устата му, след миг той лежеше на пода с вързани ръце и широко разтворени от ужас очи.

- Не бой се, Теофиле, - пъхпъна Иваница приведен над него, - няма да ти сторя нищо лошо. Прости ми, че не можах другояче. Ако не избягам, трябва да умра. Ето какво искам от тебе: наметката, шапката, меча и пръстена с печата на Каламодиос. Вярвам, че в твоите дрехи по-лесно ще се измъкна. Ако не си съгласен, ще ги взема насила. И после, още едно - трябва ми пропускателното ти писмо. У тебе ли е?

Теофил кимна с глава. Полека-лека баграта се върна на пълното му, пребледняло лице. Той бавно се изправи, седна на раклата и се замисли.

- Отвържете ме - каза и протегна ръцете си.

Иваница развърза копринения шнур, без да слуша упреците на Ефросина.

Теофил стана, отиде към княза и сложи ръка на рамото му,

- Нима не заслужавах твоето доверие, Иваница? - погледът му бе странно наскърбен. - Защо не ми казахте по-рано? Можехте ли да вярвате, че ще ви издам? Ако Фридрих Червената брада реши да покори Константиновград, както с българите, така и без българите, той може да стори това. Нека господ пази Визанс... Дано някой достоен мъж седне върху престора на Свещения дворец. Само това ще ни спаси. А ти, Иоаница, ти ще видиш родния си дом.

Теофил съблече туниката си, свали пръстена, извади от един джоб някакъв тънък пергамент. Разгъна го и го подаде на Иваница. На него бе изрисувано алено крило на орел.

- Това е пропускателно писмо. През Златната врата. След това поемете Свети Стефанския друм. Той е най-слабо охраняван.